

Som anført, har Udvalgets Flertal i det hele kunnet godkende den Del af det foreliggende Lovforslag, som angaar Industriarbejders Krav hos Industrien i Anledning af Driftsulykker, men har dog fundet det nødvendigt baade at udarbejde Bestemmelserne mere i Enkelthederne og at foretage visse Ændringer af Betydning, for hvilke her fortællig skal gøres Rede.

1. Lovforslaget giver alle Arbejdere Sikring hos Industrien imod Ulykkestilfælde, som sthyldes nærmere betegnede Driftsmidler, hvor som helst disse benyttes, medens Udvalgets Flertal, i Overensstemmelse med udenlandsk Lovgivning og den danske Kommissions Forslag har ændret dette derhen, at Sikringen omfatter Arbejderne i bestemt angivne Virksomheder og i disse ethvert i Forbindelse med Driften staaende Ulykkestilfælde. Udvalget har da optaget alle de Virksomheder, i hvilke farlige Driftsmidler benyttes, og hvor der findes paavisselig Fare. Fra Lovforslagets Udgangspunkt, nemlig Driftsherrens Ansvarlighed, hvor der i Industrien findes paavisselig professionel Fare, synes det ganske vist mere følgerigtigt at dele Ulykkestilfældene i dem, som medføre Erstatningspligt, og dem, som ikke gøre det, end at dele Arbejderne i dem, som have Erstatningsret, og dem, hvem denne Ret ikke tildeles. Ved den sidste Fremgangsmaade gives der nemlig Arbejderne i de indbefattede Virksomheder Sikring ogjaa imod Følgerne af Ulykkestilfælde, som ikke direkte kunne føres tilbage til den paageeldende Industris paavisselige Fare, og saadanne Ulykkestilfælde ville jo af og til indtræffe. Det kan da med nogen Føje siges, at saadanne Ulykkestilfælde lige saavel burde holdes uden for Driftsherrens Ansvarlighed i de farlige Virksomheder — hvad Lovforslaget gør — som de forblive uden for hans Ansvar i de usarlige Virksomheder, og at der ikke bør staves en saadan Forskel imellem Arbejderne, at Ulykkestilfælde af analoge Aarsager medføre en Ret for nogle, men ikke for andre Arbejdere, nemlig for dem, som arbejde i usarlige, uden for Loven holdte Virksomheder.

Udvalget er dog af den Mening, at det alligevel lader sig forsvare at medtage alle Driftsulykker, selv om der ikke samtidig lader sig tilvejebringe en anden Lovgivning for Arbejdere i de ikke indbefattede Virksomheder. Driftsmidlerne ere nemlig ikke det eneste farlige ved den større Industri; ved Siden af dem indeholder selve Omfanget af Virksomheden og de mange samtidig beskæftigede Personer ofte et Faremoment, hvorfor det i den større og store Industri ikke kan betegnes som en Modsigelse at medtage ogsaa de Ulykkestilfælde, som ikke paa umiddelbar Maade lade sig føre tilbage til en særlig Driftsfare.

Udvalget har haft saa meget større Tilskyndelse til Ændringen, som det er ønskeligt, at de industridrivende ved at gennemløse Fortegnelsen over de indbefattede Virksomheder kunne komme til Kundskab om, hvorvidt de have nogen Ansvarlighed for de hændelige Ulykkestilfælde eller ikke. Da endvidere den Forsikring imod Følgerne af Lovens Ansvar, som vil blive afluttet af Arbejdsgiverne, tilnærmelsesvis vil kræve den samme Udgift, naar den tegnes imod alle i Forbindelse med Driften og Arbejdets Forhold staaende Ulykkestilfælde, som, naar den kun behøvedes imod Driftsulykker af de i Lovforslaget nærmere angivne Aarsager, har Udvalget ej heller af Hensyn til Industrien haft Betænkelse ved at foreslaa denne Ændring.

Samtidig har Udvalget som særligt Faremoment taget Hensyn til Antallet af beskæftigede Personer ved Bestemmelsen om, at Værksteder og Anlæg, i hvilke der inden Døre tilvirkes Genstande i industrielt Øjemed, skulle være under Loven, dersom mindst 10 Arbejdere derved regelmæssig beskæftiges, selv om der kun arbejdes med Haandkraft. Da der imidlertid kan paavises Værksteder (s. Eks. i Beklædningsfaget), hvor Antallet af beskæftigede Personer ikke kan siges at forøge Faren, foreslaar Udvalgets Flertal, at Indenrigsministeren skal have en Dispensationsret i de Tilfælde, hvor alene Arbejdernes Antal bevirker, at Virksomheden kommer ind under Lovens Rækkevidde.

2. I Afvigelse fra Lovforslaget foreslaar Udvalgets Flertal, at den tilstaaede Kommissions Krav først skal begynde efter Udgangen af den 13de Uge efter Ulykkestilfældets Dag. I Virkeligheden er Lovforslaget affattet og første Gang fremsat — i Begyndelsen af 1891 — da den nu gældende Lov om anerkendte Sygekasser med tilhørende Statstilskud ikke var tilvejebragt. I denne er der paa flere Steder udtrykkelig taget Sigte paa Ulykkestilfælde, og der er, i 12 paa hinanden følgende Maaneder, sikret Medlemmer af en anerkendt Sygekasse mindst 13 Ugers Pengehjælp ikke blot i Sygdoms-, men ogsaa i Ulykkestilfælde. Udvalgets Flertal har ment ikke at kunne lade denne forandrede Stilling ude af Betragt-